

[Jepsen Christensen.]

vi ved ogsaa, at umiddelbart efter, at et saadant Brug er oprettet, vurderes det til Ejendomsskyld til en Værdi, der ligger under Anskaffelsessummen, fordi denne i sig selv er for høj, saa snart man etablerer et Brug, hvortil man skal skaffe Penge til Bygninger. Der er intet, der taler for, at der kan etableres et Landbrug inden for Husmandsbrugsomraadet til et Beløb, der svarer til den Panteværdi eller den Gældsgrænse, inden for hvilken man her vil yde Rentetilskud, og dette fører med sig, at man ved Rentetilskud opretholder en Del Mennesker ved deres Bedrift, hvilket igen forhindrer unge i at komme i Gang inden for den Gældsgrænse, der er Tale om, fordi de, der har Ejendommene, afstives inden for Gældsgrænsen, medens de unge, der skal i Gang, maa overtage en Gældsbyrde derudover.

Alt dette drøftede vi indgaaende i Fjor, og derfor undlod jeg at komme ind paa det i min første Tale. Jeg vil imidlertid gerne sige endnu en Gang til den højtærede Landbrugsminister, at man ikke uden videre kan drage en Sammenligning mellem Forsøget paa at faa en Mands Gældsforhold ordnet paa en saadan Maade, at han kan fortsætte med sin Bedrift, saafremt han ellers er kvalificeret dertil, og saa dette at give Rentetilskud dertil, idet man siger: hvorfor i al Verden modsætte sig Rentetilskud i Almindelighed til Folk, der ikke behøver at søge Gældssanering? Jeg for min Del vil være med til at gennemføre en Gældsaneringslov for at forsøge paa at ordne disse vanskelige Gældsforhold, selv om man skulde yde en Rente til Saneringslaanene, der svarede f. Eks. til Dagens Rente paa lignende Laan, fordi det er et Forsøg paa det, selve Ordet givet Udtryk for: Sanering af den overbebyrdede Ejendoms Gældsforhold. Jeg tror derfor, der er god Logik i, at man kan ville det ene uden samtidig at behøve at ville det andet.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds nævnte, at Kommunalraadene har givet Sagerne en Slags første Behandling. Jeg kan ikke se, at dette Udtryk dækker det virkelige Forhold. Der er, saa vidt jeg kan skønne, ikke Tale om, at det er en anden Instans, der bevilger. Der staar i § 16:

„Andragende om Rentetilskud i Henhold til nærværende Afsnit indgives til Kommunalraadet, bilagt med saadanne Oplysninger og Attestationer, som dette maatte kræve, hvorefter Sagen indsendes til Finansministeriet, som foranlediger det af Raadet fastsatte Tilskud udbetalt.“ Efter Ordlyden maa jeg i hvert Fald for-

staa Bestemmelsen saaledes, at det er Kommunalraadet, der fastsætter Tilskuddets Størrelse, og at Finansministeriet kun har at efterkomme Kommunalraadets Indstilling. Her er det, jeg udtaler mine Betænkkeligheder ved at gøre Kommunalraadene til bevilgende Myndigheder, og jeg har spurgt, hvorvidt disse Myndigheder saa ogsaa havde Adgang til at kræve Tingbogsudskrift paa Dommerkontoret uden Betaling for at kunne faa Overblik over, om den Gæld, der skal ydes Rentetilskud til, ogsaa virkelig er noteret i Tingbogen inden for den Grænse, der er Tale om.

Baade den højtærede Landbrugsminister og de to Ordførere for Regeringspartierne har været inde paa en Omtale af Ejendomsskatterne og Virkningerne af disse, og man har fra den Side ment, at det nærmest vil forme sig saadan, at Prioriteterne gaar ind dér, hvor Ejendomsskatterne gaar ud. Denne Betragtning forudsætter, at det danske Landbrug er indrettet paa en saadan Maade, at det søger til det yderste at anspænde Belaanningen af Ejendommene, og før man har naaet det højeste Maal af Belaanning, er man ikke tilfreds. Dette, synes jeg, er en indirekte Beskyldning mod det danske Landbrug, som det ingenlunde fortjener. Der er ingen inden for dansk Landbrug, som forøger sin Gæld ud over det nødvendige, ud over det, man finder rigtigt i Anledning af de Dispositioner, man træffer. Der er i alt Fald ikke flere, som gør det inden for det danske Landbrug end inden for ethvert andet Erhverv; jeg kan pege paa en hel Række Mennesker, som i Øjeblikket overprioriterer deres Industrieforetagender, fordi Konjunkturerne bærer med. Den Type findes inden for alle Erhverv, men at den skulde være særlig fremtrædende inden for det danske Landbrug, kan jeg ingenlunde erkende. Det faktiske Forhold er, at man har tredoblet Ejendomsskatterne for Landbruget fra 1914 indtil nu, ikke fordi Landbruget har haft nogen Interesse deri, men fordi man har vedtaget Love, der har medført Udgifter ude i Kommunerne og Amtskredsene, som har paalagt de faste Ejendomme en Skattebyrde, uanset om de havde Afkastningsevne eller ej. Og man kan ikke sige, at det er et Rentetilskud eller rangerer lige med Rentetilskud, at man letter en Skattebyrde, der uretfærdigt hviler paa et Erhvervs faste Ejendomme, hvad enten disse har Afkastningsevne eller ej. Man maa snarere gaa den Vej, at man med Hensyn til alt, hvad man vedtager i Retning af social Forsorg, alt, hvad man vedtager til Støtte for dem, der uden egen